

SKKZ

7

3e jaargang

1979

NAAR INTEGRATIE KINDERSEKSUALITEIT

orgaan van de Landelijke Werkgroep Pedofilie / werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties
van de Nederlandse Vereniging tot Seksuele Hervorming

REDACTIE ADRES Postbus 6614 3002 AP ROTTERDAM	Kopij dient uiterlijk de tweede zaterdag van de maand in handen van de redactie te zijn, bij voorkeur getypt.	LOSSE NUMMERS Nederland f 1,50 België Bfr 25 excl. verzendkosten	Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar via de afdelingswerkgroepen.
REDACTIE Dr. F. Bernard Bob Ferguson Peter Geul Gorrit Goslinga met medewerking van Anke Reus	Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk. Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs	BETALING Postrekening 3436887 t.n.v. NVSH-LWGP, Zoetermeer. Vermeldt a.u.b. de reden van betaling. Bij voorkeur dient gebruik gemaakt te worden van de gezonden accept-girokaart.	
ABONNEMENTEN De abonnementsprijs bedraagt f 19,75 per kalenderjaar. Opzeggen vóór 1 januari schriftelijk aan de redactie. Een abonnement dat op 1 juni ingaat kost het eerste jaar maar f 10,-.		ADVERTENTIES hele pagina f 40,- halve pagina f 25,- kwart pagina f 15,- Per regel over 1 kolom (halve paginabreedte) f 0,50 Omslag 25% toeslag (minstens 1/2 pag)	Advertenties die afbreuk doen aan de beoogde functie van het blad worden niet opgenomen.

3e jaargang nummer 7
september 1979

uit de INHOUD:

	blz.
De petitie is de deur uit	2
D'66 start studiegroep pedofilie	4
Vergaderen over de vergadering	5
Redaktiestatut NIKS: wijzigingen aanvaard	5
Ingezonden brief	6
Interlokaal	7
PAN niet onaardig	8
Zijn vrouwen ook pedofiel?	8
Intimiteiten tussen kinderen en ouders	9
Big brother: de georganiseerde kindervriend	10
Mello	10
Veel radio-aandacht voor petitie	11
Impressies van de 'petitiedag'	13
De grote verzamelaars	15
Nog meer Snoepjes	16
Tweeërlei respect - Brongersma voor Arcadie	17
Utrecht: open avonden, gespreksgroepen	20
Centra voor hulpverlening Vlaanderen	22
Het afscheid	23
Nieuws uit het buitenland	25
Adressen	26

DE PETITIE IS DE DEUR UIT

BRIEF AAN TWEEDE KAMER

Op vrijdag 22 juni is in Den Haag de petitie over leeftijds- grenzen in de zedelijkheidswetgeving van Coornhertliga, Huma- nistisch Verbond, Ds. Klamer en NVSH aangeboden aan de minister van Justitie. (Voor de integraal afgedrukte tekst van deze peti- tie: zie NIKS nr. 2 van dit jaar, blz. 11)

Het aanbieden ging gepaard met een persconferentie in het pers- centrum Nieuwspoort aan het Binnenhof, terwijl verschillende radioprogramma's op 21 en 22 juni aandacht besteedden aan dit gebeuren. Verslagen hiervan leest U elders in dit nummer.

Aan de leden der Tweede Kamer werd de volgende brief gericht:

datum	16 augustus 1979
afdeling	
onderwerp	petitie leeftijds grenzen
uw ref.	zedewetgeving
onze ref.	
beh. door	

nvsh

tevens: Coornhertliga, vereniging voor
strafrechthervorming
Humanistisch Verbond
Ds. A. Klamer, radiopastor
Postbus 540
ZOETERMEER

Aan de Tweede Kamer der
Staten-Generaal

Binnenhof 1A
DEN HAAG

Dames en Heren, leden der Kamer

Binnen afzienbare tijd kan een politieke discussie worden verwacht over de leeftijds grenzen in de zedelijkheids- wetgeving, in het bijzonder de artt. 244,245,247,248ter,249 en 250, na- melijk wanneer de adviescommissie-zedelijkheidswetgeving een advies over deze materie heeft uitgebracht aan de minister van justitie.

In verband hiermee hebben de vier bovengenoemden het initiatief ge- nomen tot een petitie, waarin wordt gevraagd, de wetgeving op dit punt zodanig te herzien dat de bestaande bezwaren hiervan uit de weg worden geruimd. Wij laten daarbij de mogelijkheid van additionele beschermende bepalingen voor kinderen - naast de bestaande voor kinderen geldende civielrechtelijke en voor iedereen geldende strafrechtelijke bepalingen - die niet de bezwaren hebben van de huidige strafwetten, uitdrukkelijk open.

Met het uitbrengen van deze petitie, die op 22 juni aan de minister van justitie is overhandigd en bij deze aan u wordt aangeboden, beogen wij twee dingen. Ten eerste willen wij benadrukken dat decriminalisering op dit gebied in het belang van het kind is. Ons inziens wordt het ten on- rechte vaak voorgesteld of het slechts gaat om decriminalisering van pedofilie. Het probleem is echter in de eerste plaats dat sexuele contac- ten van kinderen zonder uitzondering strafbare feiten betekenen en tot ingrijpen van politie en justitie kunnen leiden. Derhalve gaat het hier evenzeer om de emancipatie van het kind op sexueel gebied. Een kind dient zowel te worden beschermd tegen ongewenste sexuele toenadering als tegen ongewenst ingrijpen in zijn/haar sexuele ontplooiing door toepassing van het strafrecht.

In de tweede plaats hebben wij deze petitie uitgebracht om de wetgever

enig inzicht te verschaffen in de mate van steun die decriminalisering van pedofilie en kindersexualiteit momenteel geniet. Overigens betekent de afwezigheid van een persoon of organisatie op de lijst van ondertekenaars niet dat deze tegen de petitie zou zijn. In diverse organisaties was men nog onvoldoende uitgepraat over deze zaak om nu al te tekenen. Dit geldt bij voorbeeld voor de partijen CDA en VVD, het Werkverband Integratie Jeugdwelzijnswerk Nederland en de Nationale Raad voor Maatschappelijk Welzijn.

Wij hopen u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben. Vanzelfsprekend zijn wij te allen tijde tot nadere toelichting bereid.

Met de meeste hoogachting,
namens de initiatiefnemers,

(w.g.)

Drs. J. Schuijjer

bijlagen: petitie en lijst van ondertekenaars.

ONDERTEKENAARS UIT ALLE HOEKEN

De leden van de Tweede Kamer kregen bij deze brief behalve de tekst van de petitie zelf, een complete lijst toegezonden van de in totaal 312 ondertekenaars. De initiatiefnemers hebben niet geprobeerd indruk te maken door het aantal handtekeningen - met enige moeite was het ongetwijfeld mogelijk geweest aanzienlijk meer ondertekenaars te vinden - maar wilden vooral laten zien dat hun gedachtenlijn gesteund wordt door een brede groep personen en instellingen die veelal gezaghebbend kunnen worden genoemd op terreinen die het onderwerp van de petitie raken. De ondertekenaars zijn in de lijst als volgt ingedeeld naar kwaliteit of beroep:

MAATSCHAPPELIJK WERK EN GEESTELIJKE VOLKSGEZONDHEID: totaal 46. Hieronder twintig, veelal landelijke, instellingen.

PASTORAAL WERK: totaal 8

ADVOCATUUR EN RECLASSERING: totaal 19, waaronder de Algemene Reclasseeringsvereniging.

JEUGD- EN JONGERENWERK: totaal 5

EMANCIPATIEBEWEGINGEN: 15, waaronder NVSH, COC, Man Vrouw Maatschappij en de Nederlandse Vrouwenbeweging, Stichting Rooie Flikkers en Roze Driehoek Eindhoven.

POLITIEK: 10, te weten: PvdA, DS'70, PSP, D'66, PPR, Politiek Jongerencontact (samenwerkingsverband Arjos, CHjo, KVPjo, DS'70jo, JOVD, JS, PPRjo, PSPjg), en apart nog de Onafhankelijke Liberale Jongerenorganisatie Vrijheid en Democratie JOVD, de Jonge Socialisten, de PSP jongerengroepen en de PSP homogroepen.

WIJSBEGEERTE: 5 hoogleraren wijsbegeerte (o.m. Dr. B. Delfgaauw en L.W. Nauta).

RECHTSWETENSCHAP EN CRIMINOLOGIE: totaal 23

GENEESKUNDE: totaal 26, waaronder 15 uit psychiatrische richting, 9 artsen, benevens de directeur van het NISSO, Dr. Witte.

PSYCHOLOGIE EN PEDAGOGIEK: totaal 22.

ONDERWIJS: totaal 49, waaronder de Algemene Bond van Onderwijzend Personeel ABOP, de Protestants Christelijke Onderwijsvakorganisatie, en een groot aantal docenten (veelal tevens tekenend als ouder).

ouders: totaal 35 (bovendien tekenden velen die in andere categorieën zijn opgenomen mede als ouder).

overigen: 49, waaronder huisvrouwen, kunstenaars, redacteuren van radio- en schrijvende pers, studenten, en een jongen van 12 jaar.

GESLAAGDE AKTIE ?

Wat is nu het effect van zo'n petitie? Er zijn natuurlijk twee kanten, te weten een directe benadering van een aantal politici enerzijds, en publieke discussies of aanzetten daartoe anderzijds. Wat het eerste aspect betreft moet men zich niet te veel voorstellen van de invloed van zo'n petitie: kamerleden, staatssecretarissen en ministers krijgen met dezelfde overstelpende regelmaat verzoekschriften en eisenpakketten binnen als er in elke brievenbus reclamedrukwerk wordt gestopt. Toch is het zeer aannemelijk dat velen van hen naar deze tekst, en niet te vergeten naar het NVSH-rapport Leeftijdsgrenzen in de Zedelijkheidswetgeving, zullen teruggrijpen wanneer de adviescommissie-zedelijkheidswetgeving uiteindelijk met haar rapport uitkomt en de materie in de Tweede Kamer behandeld gaat worden. De vraag of de petitie voor wat dit betreft op een gunstig tijdstip naar voren is gebracht kan waarschijnlijk pas achteraf worden beantwoord.

Het tweede aspect, de publiciteit rond de petitie en de eventuele openbare discussie die dit teweegbrengt, is zeker zo belangrijk. Niet alleen omdat hierdoor veel mensen aan het nadenken kunnen worden gezet, maar ook omdat een publieke discussie de houding van kamerleden en andere politici ook weer sterk kan beïnvloeden. Wat dit betreft is het jammer dat kranten en tijdschriften erg weinig aandacht aan de petitie hebben besteed. De radio, die veel actiever was, draaide de zaak nogal sterk in de richting van een 'vrijbrief voor pedofielen'. (Hetzelfde effect trad in de pers bij het aanbieden van het rapport Leeftijdsgrenzen op: het eigenbelang van bepaalde groepen volwassenen wordt meteen tot centraal thema van de discussie gebombardeerd.)

Het is een open vraag welke conclusies getrokken kunnen worden uit het feit dat vijf politieke partijen de petitie mede-ondertekenden. In elk geval kwam dit ook voor de initiatiefnemers enigszins als een verrassing. Men moet zich echter wel bedenken dat de ondertekenaars zich niet aan de woordelijke tekst van de petitie bonden maar slechts aan de strekking ervan. Bovendien leert de praktijk dat waar het onderwerpen als seksualiteit, zelfbeslissingsrecht e.d. betreft politici verbazend los kunnen gaan staan van de algemene beleidslijnen van hun partij. Men denke aan de discussies over abortus.

Hopelijk komt de politieke commissie van de NVSH-LWGP, welke als organisatorisch centrum optrad bij het tot stand komen en uitbrengen van deze petitie, nog met een evaluatie. In dat geval houdt NIKS haar lezers uiteraard op de hoogte.

BF

D'66 START STUDIEGROEP PEDOFILIE

D'66 heeft eind juni als eerste politieke partij een studiegroep pedofilie opgericht. Deze groep hoopt medio augustus van start te gaan met vier personen.

Coördinator van de groep is Martin Maassen. De groep benaderde inmiddels de politieke commissie van de LWPG om informatiemateriaal en een literatuurlijst. Tevens vroeg men de lijst van ondertekenaars van de

petitie-leeftijdsgrenzen.

De politieke commissie heeft laten weten, in de toekomst graag open te staan voor verdere contacten.

Het adres van de studiegroep is: Studiegroep Pedofilie D'66, p/a Kleiburg 414, 1104 EA Amsterdam.

Jan Schuijter

VERGADEREN OVER DE VERGADERING

Anderhalve man en een paardekop. Niet veel groter was de belangstelling voor de Landelijke Werkgroepsvergadering van negen juni. Er was geen agenda, zodat ie nog snel in elkaar gezet moest worden. Tegelijk werd besloten er een korte vergadering van te maken.

In mei was de vergadering al helemaal uitgevallen door het volledig ontbreken van vergaderstukken. Reden te over dus om de vergadering zelf als onderwerp op de geïmproviseerde agenda te zetten.

halfjaarlijks

De gespreksronde die eraan besteed werd richtte zich vooral op een voorstel vanuit het dagelijks bestuur. Hierin wordt gesuggereerd het aantal vergaderingen terug te brengen tot twee per jaar. Waarvan één in de vorm van een weekend. Een kommissie van toezicht zou de hierdoor toegenomen macht van het dagelijks bestuur moeten compenseren. Het voorstel kreeg allerminst een enthousiast onthaal. Allerwege werd gepleit voor het behoud van de maandelijkse vergaderingen. Wel op zijn minst om de zes weken, mogelijk nog met speciale weekenden, zoals een tegenvoorstel luidde.

prikkels

In de discussies werd duidelijk dat het belang van de vergaderingen verder reikt dan het formele doel: het bepalen van het landelijk beleid en het op elkaar afstemmen van de activiteiten van afdelingen, bestuur en kommissies. Veel waarde bleek gehecht te worden aan de prikkels die van deze bijeenkomsten uitgaan, door onderlinge kontakten alswel door de ideeën die er opgedaan worden.

De argumenten die, naast dit aspect, tegen het voorstel werden aangevoerd waren, in hoofdzaak: een geringere invloed op het handelen van bestuur en kommissies; een geringer overzicht over hun activiteiten; en de angst dat afdelingen enerzijds en dagelijks bestuur en kommissies anderzijds, wel erg sterk gescheiden raken.

belangstelling

Een vergadering eens per half jaar zal aanzienlijk meer mensen op de been brengen was het voordeel dat aangestipt werd. Om die eerder af- dan toenemende belangstelling draaide het hele punt tenslotte.

Maar al was twee keer per jaar voor het merendeel van de aanwezigen niet de oplossing, staan blijft dat een grote groep zich niet genoodzaakt voelt om maandelijks naar Utrecht te trekken.

De belangrijkste oorzaak, suggereert het voorstel, ligt in het aantal vergaderingen. Ook het tegenvoorstel van eens in de zes weken wijst in die richting.

Of dat voor de afwezigen inderdaad het grote struikelblok is blijft de vraag, zeker zolang die afwezigen niet zelf van zich laten spreken.

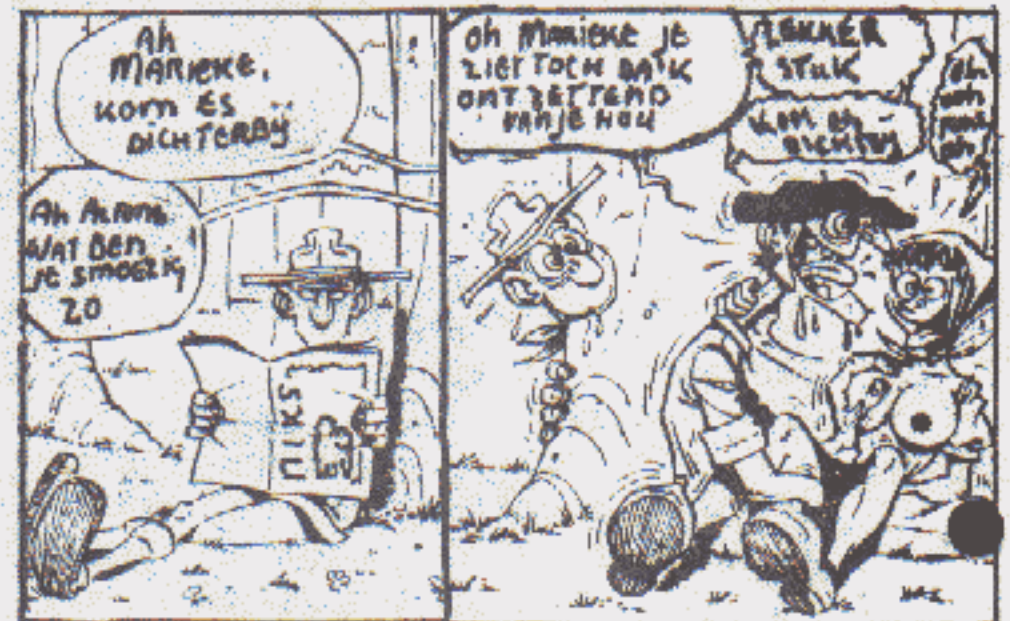
nota

Binnenkort komt er een nota over het voor en tegen van de verschillende mogelijkheden. Bij de behandeling daarvan kunnen de grote afwezigen alsnog aan de man brengen wat hen afhoudt van een gang naar de -nu nog- maandelijkse vergaderingen (hoewel?? De september-vergadering valt ook al uit) Het scheelt op zijn minst alle onenigheid die gissen losmaakt. PB

REDAKTIESTATUUT NIKS WIJZIGINGEN AANVAARD

De woordgrapjes zijn natuurlijk niet van de lucht als Niks ter sprake komt. Maar daarnaast moest op die vergadering van negen juni ook beslist worden over wijziging van het redaktie-statuum.

niet voor Niks geschikt

niks naar buiten

"Niks ook voor de buitenwereld", was het eerste voorstel waar de vergadering zich over boog. Met algemene stemmen werd de wijziging aangenomen dat het blad ook gekocht en gelezen mag worden door mensen en instellingen buiten de directe kring van belangstellenden als werkgroepsleden en geestverwanten.

In het oorspronkelijke redaktiestatuut, van eind vorig jaar, was deze 'buitenwereld' ook als doelgroep van Niks opgenomen. Bij de behandeling van het statuut besloot de landelijke werkgroep de kwalitatieve ontwikkeling van het blad af te wachten voor het aan volledige openbaarheid prijs te geven. Het blad was voorlopig slechts bestemd voor de kleine kring van werkgroepsleden en geestverwanten. Met de nu aanvaardde wijziging heeft het statuut op dat punt zijn eerdere opzet terug.

De precieze tekst van de wijzigingsvoorstellen is:
 1. Het in hoofdstuk 2 (Functie) bij B en C gestelde, wordt vervangen door:
B. geïnteresseerden
 Er wordt gestreefd naar een zodanige behandeling van de stof, dat ook geïnteresseerden buiten de LWGP zich aangesproken kunnen voelen.

C. buitenwereld
 Het blad kan een blikopener-functie naar buiten toe hebben. Met name personen, instellingen en organisaties die door de LWGP zijn benaderd of uit eigen beweging van hun belangstelling voor de LWGP blijkt hebben gegeven, dienen via NIKS een beeld van het functioneren van de LWGP te kunnen krijgen.

In paragraaf 3.5 van dit statuut wordt in de eerste zin "2.A en B" gewijzigd in ".A".

2. In paragraaf 3.2 (ingezonden artikelen) wordt achter de tweede zin ("De redactie plaatst in principe alle ingezonden brieven, ideeën, fantasieën, discussiestukken, etc.") de volgende toevoeging geplakt: "die in haar ogen redelijkerwijs aansluiten op de in Hoofdstuk 2 genoemde functie van het blad."

Bij de opsomming "Het blad biedt plaats aan:" direkt onder Hoofdstuk 3 (Inhoud en vormgeving) wordt voorts het zede punt: "ingezonden brieven" gewijzigd in: "ingezonden artikelen en brieven".

Ingezonden stukken niks

"De redactie hoeft alleen die ingezonden stukken te plaatsen die aansluiten op de functie van het blad" Deze aanvulling op het redaktiestatuut ontheft de redactie van de plicht alle ingezonden stukken te plaatsen. Dat was de regel die voorheen gold. Maar die bleek op gespannen voet te staan met het afleveren van een kwalitatief zo goed mogelijk blad. De landelijke werkgroep verkoos de kwaliteitsnorm boven een blad waarin ieder elk ei -ongeacht de schoonheid- kwijt zou kunnen. Eveneens met alle stemmen voor, is het wijzigingsvoorstel aangenomen. Dit verandert overigens niets aan het recht van ingezondenstukkenmakers om te protesteren bij de landelijke werkgroep als plaatsing naar eigen gevoel ten onrechte uitbleef. Kontakt opnemen met de redactie blijft evenzo mogelijk. PB

tekeningen: gotlib

Beste Gorrit,

Ik wil graag reageren op je artikel in NIKS nr. 6, of liever: op de laatste alinea daarvan. Met de strekking van je stuk ben ik het verder geheel eens. Maar volgens mij spreek je in het slot jezelf tegen. Je verzet je - terecht - tegen het "beklemtone en zelfs ophemelen van de eigen indentiteit". Ik vind, dat je zelf je eigen indentiteit ophemelt. Je gebruikt als beeld de hasjroker en je schrijft dan: "De enige manier is.....steeds meer mensen overtuigen van de blijde boodschap: dat het gezond en lekker is voor iedereen die zich ervoor openstelt". Als we dit beeld overdragen op pedofiele gevoelens, zeg je dan: "Iedereen houdt wel van kinderen en wil wel met hen vrien, als men er zich maar voor openstelt". Dat lees ik er uit. En daar protesteer ik tegen. Je erotische en eventueel ook sexuele voorkeur is wel degelijk een stukje van jouw indentiteit. Andere mensen hebben andere voorkeuren. Andere mensen worden op een volwassene verliefd en niet op een kind. De fout die men vaak maakt is om dit stukje indentiteit te gebruiken als aanduiding voor je hele indentiteit. Dan ontstaat de verfoeilijke etikettenplakkerij. Je "bent" evenmin en evenzeer "een pedofiel" als je "een roodharige" bent, "een geschiedenisleraar", "een snordrager". Het hangt er maar van af hoe deze aanduidingen gebruikt worden. Zodra het betekent: hij is dus een bepaald type, is het verkeerd, zoals jij in je stuk ook schrijft. Maar je moet niet, in verzet tegen deze vooroordelen, deze deel-indentiteit helemaal ontkennen door hem uit te smeren over alle mensen, die zich er voor openstellen. Ik noemde dat in het begin van dit stukje: ophemelen. Eigenlijk vind ik het meer: wegstrijken. En dat doet die gevoelens die, als deel van jou, bij je totale indentiteit behoren, juist tekort.

met veel groeten,
 Hannie Boidin

INTERLOKAAL

Op het tijdstip dat ik deze regels aan het papier toevertrouw is iedereen juist begonnen allerlei draden weer op te vatten. Ditmaal dus geen actuele stand van zaken, maar slechts wat restjes uit de DB-keuken van juni.

HARDE NOOT

Een harde noot werd gekraakt met de discussie over de bestuurlijke structuur. De vorige maal had Rob Gienow al het nodige losgemaakt met zijn voorstel - ingegeven door het slecht functioneren van de LWG-vergaderingen - deze vergaderingen terug te brengen tot een frekwentie van tweemaal per jaar, waaronder een weekend, waarbij dan elk AWG-lid automatisch LWG-lid zou moeten worden (dus geen afgevaardigden meer). Een belangrijke konsekwentie van zo'n opzet zou een verschuiving van bevoegdheden zijn in de richting van DB en/of commissies. De grootst mogelijke meerderheid van het DB aanvaardde dit als onvermijdelijk. Kritiek ging meest in de richting van een toch wat hogere vergaderfrekwentie: vier of vijfmaal per jaar, en ging voorts in op het al of niet handhaven van afgevaardigden en op het onderlinge gewicht van DB en commissies: een groot DB, aktiegroeperig, dat 'alles' doet of juist een minimaal DB en sterke commissies op deeltaken. Schrijver dezes heeft de vererende taak in de volgende DB-vergadering met een nota te verschijnen waarin de diverse visies en mogelijkheden naast elkaar worden gezet.

MINDERHEID

Waar sprake is van een grootst mogelijke meerderheid, is er ook een kleinst mogelijke minderheid aanwezig. Hennie Boselie bleek alleen te staan in zijn mening dat de LWG-vergadering in de bestaande structuur dusdanig gereactiveerd kan worden, dat verschuiving van bevoegd-

heden niet nodig zou zijn. Hij wilde daarbij het DB terugbrengen tot een organisatorisch minimum en de taken van de commissies verruimen (maar niet de bevoegdheden). Hennie zag zich geconfronteerd met de afwijzing van zijn visie door zijn mede-DB'ers, die deze onvoldoende realistisch achtten. Uit deze afwijzing trok hij de konsekwentie zich niet herkiesbaar te stellen voor het DB. Wel wil hij, buiten het DB, als administrateur gaan fungeren, vooral belast met de zakelijke correspondentie. Jan Schuijjer zal zich nu - met steun van het DB - kandidaat stellen voor de functie van - inhoudelijk - secretaris.

MAASTRICHT

Het gesprek tussen een delegatie van het DB en de AWG Maastricht over het slepende conflict, op D-day jongstleden te Eindhoven, werd bij aanvang al afgekapt toen de Maastrichtenaren weigerden te praten in afwezigheid van voorzitter Gerard Zwerus. Gerard heeft inmiddels namens het DB geschreven dat hij deze gang van zaken hogelijk betreurt.

PANORAMA

Het blad Panorama wordt steeds serieuzer. Na het artikel over castratie is er nu een uitgebreid stuk in voorbereiding over pedofilie en kinderseks. De journalist Hans Kops, die hierin is gedoken, praatte de inhoudelijke zaken door met het halve DB en interviewde via onze al heel wat mensen die vanuit verschillende invalshoeken zinnige dingen kunnen zeggen over deze verbonden onderwerpen.

pan niet onaardig

In juni verscheen het eerste nummer van het nieuwe tijdschrift PAN, A MAGAZINE ABOUT BOY-LOVE. Een engels-talig klein formaat tijdschrift, bedoeld als serieus niet-pornografisch internationaal pedofilie-blad. Uitgever van dit blad, dat vijf maal per jaar zal uitkomen, is Spartacus in Amsterdam. Inmiddels is ook het tweede nummer verschenen.

Het blad biedt nieuws uit de hele wereld, volgt vooral met nogal journalistieke schrijfstijl de heksenjacht op pedofielen in Amerika, Engeland en de rest van de wereld. Verder verhalen, brieven, interviews met Dr. F. Bernard over o.m. de eerste schreden van de werkgroepen pedofilie in Nederland (nr. 1), en met Gerard Zwerus die de ontwikkelingen van de laatste jaren schetst. In nr. 2 verder een zeer uitgebreide bespreking van het toneelstuk SNOEPJES van de Delftse Komodie (bijna naverteld) en boekbesprekingen. Het geheel is verlicht met wat foto's en tekeningetjes, en netjes uitgevoerd in tweekleurendruk.

Losse nummers kosten f 7,50, een abonnement (5 nummers) per jaar f 30,-. Bestellen bij Spartacus, Postbus 3496, 1001 AG Amsterdam. Kontant geld bijsluiten.

A new international serious non-pornographic English language magazine about paedophilia appeared in June this year. This bi-monthly printed small format magazine called PAN, A MAGAZINE ABOUT BOY-LOVE, is published in Holland because of (as the editor states it) the reasonably sexually sane law and social attitudes in this country. It is however meant to offer news from all over the world, and seems to have some rather good sources for it. The first two issues although much attention was given to Holland: interviews with Dr. Frits Bernard and Gerard Zwerus, chairman of the Paedophile Workgroup of the Netherlands Society for Sexual Reform, about the Dutch Paedophile Liberation movement, and a long impression of the Dutch play "Would you like a piece of Candy?".

Along with this: stories, book reviews, letters, some photographs and drawings.

PAN is issued by SPARTACUS
P.O. Box 3496
1001 AG Amsterdam
The Netherlands

Subscription rates (5 issues yearly):

Belgium	BFr 440
Canada	\$Can 20
Denmark	Krone 75
France	FFr 70
Germany (West)	DM 30
Norway	Krone 75
Sweden	Krona 65
Switzerland	SFr 30
United Kingdom	£ 8.00
U.S.A.	\$ 20

Other countries: ask the editor.

zijn vrouwen

ook pedofiel?

Onder deze veelbelovende titel schreef Truus van Bueren een artikel van twee pagina's in SEK 1979/7. Zij ging op zoek naar pedofiele vrouwen maar vond er geen. Het is een gesprek geworden met Hannie Boidin-Stumphius, voorzitter van de werkgroep pedofilie Utrecht, zelf niet pedofiel, maar wel in staat op goed doordachte wijze in te gaan op de positie van pedofielen, van vrouwen en van kinderen in onze samenleving. Er wordt aangestipt hoe de 'heteromoraal' zoals wij die kennen werkt en ontstaan is, hoe daar door vrouwen en door homo's tegen gestreden wordt of zou moeten worden, en hoe de pedofilie-problematiek en de onderdrukking van kinderen daar weer in verweven is.

Hannie Boidin aan het woord:

"Alleen als je voorbijgaat aan de goede en fijne ervaringen die kinderen beweren te hebben, kun je volhouden dat seksueel contact met volwassenen slecht is voor kinderen. Dat dat seksuele contact zo beperkt, nl. als neuken, wordt opgevat, is eigenlijk een probleem van de anderen, waarmee pedofielen opgescheept zitten. Maar niet alleen pedofielen zitten ermee. Juist ook vrouwen en kinderen lijden onder een seksuele en dus maatschappelijke onderdrukking. Naar mijn mening is de bevrijding van kinderen voorwaarde voor de bevrijding van vrouwen. Het omgekeerde geldt ook."

SEK - vierwekelijkse uitgave van de Nederlandse Vereniging tot Integratie van Homoseksualiteit COC
Frederiksplein 14, 1017 XM Amsterdam

INTIMITEITEN TUSSEN KINDEREN EN OUDERS

Kort na elkaar is in twee verschillende bladen, vanuit twee totaal andere invalshoeken, intiem lichamelijke omgang tussen ouders en kinderen aangesneden. Het stilzwijgen rond deze vorm van erkenning van kindersexualiteit, die meer nog dan pedofilie taboe is, is meteen fors doorbroken.

STILTE DOORBROKEN

Sinds heugenis heeft het onderwerp, zeker in de media, in het verdomhoekje gezeten. Met alleen kans op plaatsing als het heersende vooroordeel bevestigd werd. De vader die zijn dochter verkracht. Dat scheen het enige te zijn dat voorkwam in incestueus Nederland. Een ijzingwekkende stilte aan alle andere kanten van het fenomeen.

thee op bed

Ik kan niet ontkennen dat het woord incest door mij ook onmiddellijk in verband gebracht werd met een bruit van een vader die zich aan zijn jonge dochter vergreep. Ongewild is dat de voorstelling die ik me maak bij INCEST.

Eén moment echt bij de materie stilstaan had me eerder kunnen doen beseffen dat een dergelijk beeld misschien net een fraktie van de werkelijkheid beslaat. Het is tenslotte niet zo moeilijk je voor te stellen dat een moeder en een dochter op een vroege zondagochtend in de zomer, pa aan het vissen, bij elkaar in bed liggen. Beschermend dicht tegen elkaar. Eerst nog haren strelend. De armen om elkaar, tastend. Een speelse aai over de grote borsten van moeder. Douwe Egberts zou er thee bij kunnen zetten. Door het overige kroost op bed gebracht.

te ver gegaan

Niet ikzelf maar een vrouw van 58, die in de loop van de jaren elf pleegkinderen grootgebracht heeft, moest me op dit denkbeeld brengen.

In een brief aan het jeugdwelzijnsblad Mobiel beschrijft ze helder en eerlijk haar ervaringen.

"Er ontstaan soms heel moeilijke situaties: als ze uit bad komen en je om de nek springen om te stoeien, als ze op eens naakt bij je onder de dekens kruipen, of gewoon op schoot komen zitten. Moet je ze dan terugwijzen. Dat

kan voorgoed zijn. Passief blijven? Of erop ingaan met de kans dat je je te ver laat gaan?

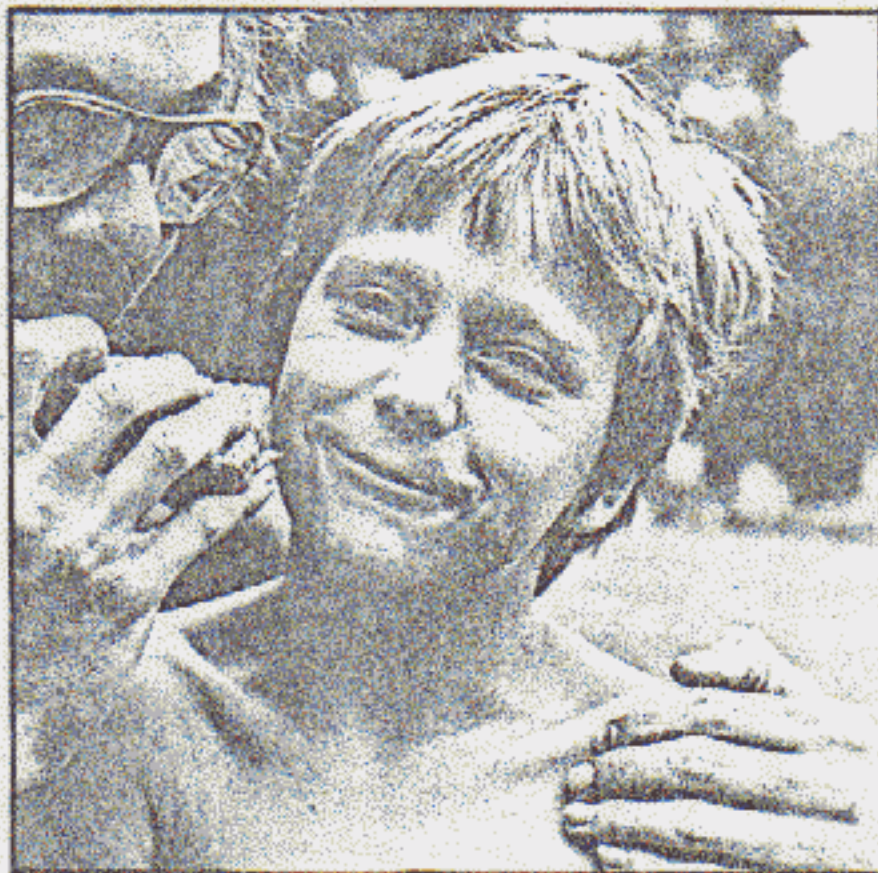
Deze kinderen snakken ook naar tederheid, liefde, nestwarmte. Letterlijk en figuurlijk. Mag je ze dat dan onthouden? Ik zeg volmondig, neen! Ondanks de kans dat je te ver gaat, zoals mij dat ook wel eens is overkomen."

geen antwoord

Vervat in haar brief stelt ze de vraag: hoever kan je gaan in die lichamelijke omgang?

Een echt antwoord komt er niet uit het gesprek tussen een pleegmoeder en een psycholoog, dat het blad als reactie liet plaatsvinden. Er wordt om de hete brij heen gedraaid.

Evenmin in het stuk dat Carl Huizinga een maand later in Gezond Gezin publiceerde.

logisch onderdeel

Hij beschouwt intiem lichamelijke omgang tussen ouders en kinderen wel als een logisch onderdeel van seksuele opvoeding. "Op ieder ander gebied wordt er niet alleen samen gepraat, maar ook samen gedaan en beleefd. Waarom daar wel en hier niet? Waarom verzaken opvoeders hun plicht het kind er naar toe te leiden. Dat doen ze toch wel als het om iets anders gaat." De titel van zijn artikel "Seksualiteit zonder opvoeding?" wijst er zelfs naar dat hij intiem contact, los van opvoeding niet afwijst. Maar hij eindigt na een verklaring van de heftige weerstanden, die tegelijk bedoeld is als poging ze enigszins te doen afnemen, met: "Opvoedingsverantwoordelijkheid - ook op het gebied van seksualiteit - kan niemand, hoe deskundig, wijs en ervaren ook, van u overnemen. Daar staat uzelf voor."

Ondanks de bedenkingen die ze koestert konkludeert de vrouw in haar brief: "Het wonderlijke is dat het juist de jongens zijn waar ik deze kontakten wel eens mee gehad heb, die echt "onze" kinderen gebleven zijn en nu nog met vrouw en kinderen regelmatig bij ons op bezoek komen. De jongens die ik zou kunnen omschrijven als "kontaktlozen" zijn uit het gezicht verdwenen."

Mét alle vraagtekens die ze zet, heeft zij door haar brief een lans gebroken vóór een omgang met kinderen die het seksuele niet uitsluit. En tégen een krampachtig afzien van intieme lichamelijkeheid. Een prijzenswaardige vrouw. **PG**

Bronnen: Gezond Gezin 3.79; Mobil 2.79

BIG BROTHER: DE GEORGANISEERDE KINDERVRIEND

"Een voorbeeld ter navolging?" vraagt het blad MGZ (Maatschappelijke Gezondheidszorg) zich af bij de activiteiten van de Big Brothers en Big Sisters.

Deze illustere namen horen bij vrijwilligers in de V.S. die langdurige en regelmatige kontakten aangaan met kinderen uit één-ouder gezinnen.

De overkoepelende organisatie van deze veldwerkers heeft beroepskrachten in dienst om deze vriendschappen te begeleiden. Zij zijn er ook verantwoordelijk voor dat het kind voldoende betrokken wordt bij de keus van een big brother of sister.

Hoewel de kontakten tot stand kunnen komen op verzoek van zowel een hulpverlenende instelling, de alleenstaande ouder, als wel het kind, draait het allereerst om het kind zelf dat het ontbreken van een tweede ouder als gemis ervaart.

Een belangrijke voorwaarde voor het welslagen van deze vriendschappen is -uiteraard- dat de ouder het belang inziet dat het speciaal voor het kind bedoeld is en niet voor hem/haar zelf.

Uitnodigend besluit het blad de kolom die de redactie aan deze georganiseerde kindervrienden wijdt met: "Hoewel in Nederland in de hulpverlening incidenteel vergelijkbare oplossingen worden aangeboden, is zo'n organisatie nog niet aanwezig. Een voorbeeld ter navolging?". Bron: MGZ 7/8.79

MELLO

Scholieren uit de tweede klas van twee scholen voor voortgezet onderwijs hebben afgelopen jaar les gehad in sociale vaardigheid. Met elkaar leren omgaan (Mello, niet te verwarren met de snoepjesfabriek Melle) is de naam waaronder het experiment draait. Een uur per week hielden de leerlingen zich bezig met relaties. Dat gebeurde ondermeer in de vorm van kennismakingsrondes, onderlinge vraaggesprekken en groeps gesprekken, met als hoofdonderwerpen zichzelf, kontakten onderling en die met ouders.

Een motief tot deze lessen is de vaststelling dat aangaan en onderhouden van vriendschappen moeilijkheden opleveren. Vooral in de leeftijdsgroep (12-17 jaar) waarop het projekt zich richt. Het met elkaar omgaan is geen vaardigheid die je komt aanwaaien, het is evengoed iets wat je moet leren, is het uitgangspunt.

suksesvol

De experimenten worden gesubsidieerd door CRM en vinden plaats onder toezicht van de Nederlandse Gezinsraad. Het succesvolle verloop van dit eerste proefjaar heeft ertoe geleid dat voor het komend jaar het aantal proefscholen sterk uitgebreid wordt. Bron: Gezond Gezin 3.79

tekeningen:
gotlib
tekst: pg

VEEL RADIO - AANDACHT VOOR PETITIE

Van de radioprogramma's die op 21 en 22 juni aandacht besteedden aan het aanbieden van de petitie met betrekking tot de leeftijdsgrenzen in de zedelijkheidswetgeving geven wij hier een korte weergave. Bij een aantal programma's had de redactie vooraf overleg gepleegd met de politieke commissie of was het programma tot stand gekomen in nauwe samenwerking met deze commissie en met de opstellers van de petitie.

Ook met redacties van enkele TV-programma's is contact geweest, zonder dat dit tot zend-aandacht leidde. Voor wat betreft het programma "Tribune" van de NOS is bewust van medewerking afgezien gezien het risico dat de formule van dit programma met zich meebrengt ten aanzien van ongenueanceerde blokvorming bij een zo emotioneel liggend onderwerp.

KLEUR: twijfelachtig

donderdag 21-6, 18.05 uur.

Onder de titel "jeugdseksualiteit" bracht de Ikon in "Kleur" een interview met een 14-jarige jongen die vertelde van zijn relatie met een volwassen man, gevolgd door een gesprek met Edward Brongersma over de petitie die de volgende dag zou worden aangeboden. Naar mijn indruk was de benadering voor de gemiddelde onvoorbereide luisteraar wat te verwarrend en werd de aandacht te nadrukkelijk gericht op het verschijnsel oudere-jongere relatie, en daar gaat het bij de petitie toch niet alleen om. Brongersma, die ook vergelijkingen maakte tussen andere (oudere) culturen en de onze, vestigde overigens aan het eind nog wel de aandacht op de meer algemene benadering van de petitie.

Het verhaal van de jongen was zeer persoonlijk en echt, maar waarschijnlijk vooral voor ouders met opgroeiende kinderen daarom ook wel bedreigend en misschien zelfs vooroordeelversterkend. Al ging het gesprek er wat oppervlakkig aan toe, het raakte voldoende diepe punten die op de radio - en zeker in deze vorm - zelden aan bod komen. Misschien is het toch goed dat zo iets weer eens gebeurt. Het tijdstip van dit programma garandeerde in elk geval wel een hoge luisterdichtheid.

AKTUA: inhoudelijk goed

vrijdag 22-6, 12.36 uur.

Tros "Aktua" opende met het signaleren van de petitie als "een pleidooi om jeugdseksualiteit uit het strafrecht te halen", en vermeldde dat de aanbieders ervan onder jeugdseksualiteit verstaan "seksuele contacten tussen kinderen onderling, en tussen kinderen en volwassenen". Een van de weinigen dus die de zaak juist benaderden en niet meteen verzandden in een lekkere sensatiesfeer over op onschuldige kindertjes bezette viezerikken.

Nadat de strekking in het kort was weergegeven, en opgemerkt was dat onder de handtekeningen ook die van (d.w.z. namens) vijf politieke partijen te vinden waren, lichtte Mr. Sprong, de voorzitter van de Coornhertliga, als vertegenwoordiger van één der initiatiefnemers tot de petitie de inhoud toe. Een inhoudelijk bijzonder goed programma-item.

MEER OVER MINDER: gaaf

vrijdag 22-6, 13.11

De NOS bracht in "Meer over Minder" een gesprek met Jos Spetter en Jan Schuijjer als vertegenwoordigers van de LWGP. Hoewel de inleider eerst de bekende vertekening gaf door de inhoud van de petitie samen te vatten met de woorden "Pedofilie moet uit het wetboek van strafrecht", was het gesprek zelf uitstekend. Er werd goed

en rustig geargumenteed over ter zake doende onderwerpen, terwijl in de korte tijd die was toegemeten op verrassende wijze een bondige maar juiste achtergrondvisie werd weergegeven.

ZEEPKIST: onduidelijk
vrijdag 22-6, 14.20 uur.

Aansluitend op "Meer over Minder" liet de NOS in het programma "Op de Zeepkist" allerlei mensen discussiëren over de stelling:

"Kinderen hebben, als zij dat zelf willen, recht op seksueel contact met leeftijdsgenoten of met volwassenen."

Voor wie de opzet van het programma niet kent: op twee plaatsen in Nederland (in dit geval de Markt in Middelburg en het Binnenhof in Den Haag) en via drie telefoonnummers (één in Hilversum, en twee bij regionale omroepen, te weten in Groningen en in Eindhoven) kan ieder die dat wil op de gegeven stelling ingaan en er het zijne over zeggen. De programmamakers proberen wat lijn in de discussie te krijgen door voor- en tegenstanders op elkaar te laten reageren, af en toe een samenvatting te geven, en enige bij het onderwerp betrokken personen min of meer als deskundige voor reacties achter de hand te houden.

BESCHAVING TEN ONDER

Persoonlijk vond ik de uitzending twijfelachtig. Vijfentwintig minuten lang vrij emotioneel gebakkelijk; wie volgt dat eigenlijk? Alles werd er in elk geval weer bijgesleept: de bijbel, het "alle remmen maar losgooien" idee, en iemand uit Nijmegen wilde zelfs een kort geding tegen de NOS aanspannen omdat ze dit programma uitzonden hebben. Een telefonische reactie: "Al die seks en zo, dat is gewoon de ondergang van de beschaving, en dat is het altijd al geweest." Velen vroegen zich af of kinderen zoiets zelf wel konden willen, of vonden dat ze tegen zichzelf en tegen anderen

(ook ouderen dus) beschermd dienen te worden. Vaak spraken tegenstanders "als Christen". Argumenten die gebezigd werden varieerden van "misbruik door ouderen", "kinderen zijn er niet aan toe", "je geeft kinderen toch ook geen wapens" tot "de volksgezondheid staat op het spel".

OOK VOORSTANDERS

Twee maal kwam iemand aan het woord die zelf in zijn jeugd seksuele ervaringen met volwassenen had gekend en dat nog steeds als iets positiefs ervaaarde. Eén haalde hier ook de geestelijke klap bij die de veroordeling van zijn oudere vriend wegens "ontucht" hem had opgeleverd. Sommigen pleitten toch voor een open discussie over het onderwerp en het doorbreken van het taboe. Samenvattende reacties werden vanuit Hilversum gegeven door Hans Zwerus, vaak zeer terzake. Els Peeters was in het begin in Den Haag lang aan het woord, maar bouwde een nogal abstract verhaal op dat naar mijn idee alleen begrepen werd door wie het al begreep. Een korte reactie van het Humanistisch Verbond (seksualiteit uit de uitzonderingspositie halen), een lang zwetsverhaal van Nijholt van DS'70 dat neerkwam op O.K. mits met vrije keuze als voorwaarde, iemand van de Liberale Jongerenorganisatie JOVD die het toch wel ontzettend gevaarlijk vond om alle remmen maar los te gooien en op een andere leeftijdsgrens uit dacht te moeten komen (11,12, 13 jaar).

Soms herinnerde men zich de uitzending van de vorige dag of kwam terug op "Meer over minder", maar hoeveel mensen nu aan het denken worden gezet door deze programma's weet je nooit. Waarschijnlijk moeten we blij zijn dat in Nederland zulke radioprogramma's nog mogelijk zijn.

BF

OVERIGE PERS

De Nederlandse dagbladen besteedden weinig aandacht aan de petitie. De Volkskrant had 2 dagen te voren een kort verhaal, en enkele kranten namen het ANP bericht over dat daags tevoren was uitgebracht. De Televisie liet het helemaal afweten dit keer.

BF

Op verzoek van de wakkere NIKS-redactie bezocht ik de perskonferentie van 22 juni 1979 in Nieuwspoort. Eens kijken wat er zoal aan vragen naar boven kwam. Welnu, dat liep dus een beetje mis want er waren maar twee journalisten. Een van de Haagse Post en een die ik gisteren ook nog langs de kant zag staan in Amsterdam bij de internationale flikkerdemonstratie. Die demonstratie pleitte overigens mede voor het verstrekken van de status van vluchteling aan hen die wegens seksualiteit vervolgd worden. Wedden dat die schatten van Van Agt het niet durven op te nemen voor sexdissidenten, kinderen bijvoorbeeld. Ondertussen lijkt het wettelijk verbod op kindeisex mij rijp voor een aanklacht bij Amnesty International. Dat is vast goed voor de brede maatschappelijke discussie. Daar zette Hans Zwerus ter inleiding uiteen dat de "politieke commissie van de NVSH" enerzijds - middels het eerder uitgebrachte rapport - een advies had willen verstrekken met betrekking tot de mogelijke wijziging van leeftijds grenzen in de zedenwetgeving. De nadruk lag daarbij niet op pedofilie, maar op het bevoogdend klein en onvrij houden van kinderen en op een wet die daarbij meer kwaad doet dan goed. Anderzijds heeft de politieke commissie samen met de Coornhertliga, Humanistisch verbond en ds. A. Klamer het initiatief willen nemen tot een brede discussie rond leeftijds grenzen in de wetgeving, en vandaar deze petitie. Misschien waren er zo weinig journalisten aanwezig omdat de Volkskrant een dag eerder al gemeend had de inhoud van de petitie te kunnen publiceren. Ja, zoveel haast vraagt om fouten. "Opheffing straf pedofilie bepleit." Nu, daar ging het dus niet over. Noch in de petitie, noch in de wet staat zoiets.

Het is inderdaad jammer dat er niet meer journalisten waren, want Tom van de Loo, Hans Zwerus, Els Peters en Gerard Spong van de Coornhertliga konden gemakkelijk pratend het een en ander best toelichten. Nu waren er alleen maar vragen als: "Bent u er al uit welke leeftijdsgroep wenselijk zou zijn?" En: "Hoe ligt het met de verschillende aanpak in de verschillende plaatsen door politie en justitie?" Zeker Spong zag kans zeer toegespitst te antwoorden. Dat bleek ook uit het volgende.

Tros-aktua had rond het middaguur een aaitem rond het aanbieden van de petitie. Die petitie drong aan op "het verwijderen van jeugdsexualiteit uit het wetboek van strafrecht", aldus de eerste aankondiging. De intro zette verder uiteen dat onder jeugdsexualiteit werd verstaan "sexuele kontakten van kinderen onderling en van kinderen met ouderen". Zeer terzake dus, zou ik zeggen. Vraag aan Spong: "Bent u niet bang dat de mensen het zien als de deur openzetten naar bandeloosheid?" (Of zo'n soort woord. B.F.) Spong: "Nee, daar ben ik niet bang voor. Als men kennis neemt van de petitie zal men zien dat niet beoogd wordt laten we maar zeggen een vrijbrief voor pedofielen, maar juist een betere bescherming van de jeugd." De klaarheid die in deze sobere informatie geschonken werd miste ik danig in het latere Nos-programma "op de zeepkist" waar betrokkenen en luisteraars hun mening geven over een opgeworpen vraag. Deze dag werd er dus een standpunt uitgelokt over de stelling "kinderen hebben als zij dat willen recht op sexuele omgang met leeftijdgenoten of met volwassenen". De aankondiging plaatste de stelling echter in een meer bijzonder licht. "Pedofilie moet uit het wetboek van strafrecht, dat is een petitie die

vanmorgen aan de minister is aangeboden". Daarna volgde een gesprekje met Jos Spetter en Jan Schuijjer van "de landelijke werkgroep pedofilie van de NVSH", deels over pedofielen die kontakten zoeken, deels over wat kinderen willen. Het spektakel wat toen volgde deed wel erg weinig recht aan de zaak en aan de kundige inbreng van Hans Zwerus en Els Peters. Na zo'n volksgericht tegen de seksuele vrijheid van kinderen wordt het ook voor een ter zake deskundige politicus moeilijker voor wetswijziging te pleiten zonder de verdenking op zich te laden de bescherming van kinderen op het spel te zetten.

Terwijl alles bij elkaar zeven sprekers pleitten voor seksuele vrijheid van kinderen en ook de rechten van minderjarigen benadrukte, trokken twaalf er tegen van leer, mede in het licht van de ondergang van onze beschaving. Twee spitsen de bezaren toe op kontakten met volwassenen, hoewel

daarover ook drie sprekers genuanceerder dachten. De onderwerpen die hier zo hinderlijk door elkaar lopen zijn: 1. Wat vindt men van seksuele activiteiten van kinderen? 2. Wat voor wetgeving doet doelmatig recht aan die opvattingen? 3. Is het strafrecht hier ook toepasbaar? Christelijke partijen hadden en hebben de opvatting om alles wat maar afkeurenswaardig is pijnlijk in een strafwet onder te brengen. Vraag twee ontgaat hen zo te horen evenals het vele luisteraars ontging. Dat zeer veel mensen het niet afkeurenswaardig vinden en dat ook zij die warm lopen voor een voortzetting van de christelijke beschaving er belang bij hebben dat die strafwet een stap terug doet, nee, dat komt aldus niet zo uit de verf. Integendeel, zoals Hans zei: hier spreken mensen vanuit hun eigen angsten. En, zou ik zeggen vanuit zeer vage ideeën over wetgeving. Ik ben bang dat politici al te bereid zijn op die angsten en vage ideeën te spelen.

Ben Füss.

P.S. Ik hoop dat de volgende keer de Belangenvereniging Minderjarigen meedoet, vooral op de zeepkist.

(advertentie)

Klein Kindervakantiehuis. f.15.-p.dag
Weekend f.25,-alles inbegrepen. Ma of
pa kan meekomen. Eenvoudig maar sfeer
vol. Gratis voor kind dat iets helpt
in huis of tuin. Ik maak leuke kinder
posters en spellen. Tel. 08389 - 5666.

DE GROTE VERZAMELAARS

BRONGERSMA STICHTING

Begin dit jaar is opgericht de "Dr. Edward Brongersma stichting", met als doel het bevorderen van wetenschappelijk onderzoek naar de ontwikkeling van het seksuele leven bij kinderen en jeugdigen, met name naar de verschijningsvormen van erotische en seksuele relaties tussen kinderen onderling en tussen kinderen en volwassenen en de betekenis van dit alles voor wetgeving, rechtspraak, opvoeding en maatschappelijk leven. Dr. Brongersma stelt zijn in de loop der jaren bijeengebrachte verzameling boeken, artikelen, foto's, tekeningen, persoonlijke documenten, geluidsopnamen e.d. middels deze stichting ter beschikking aan personen die er ten behoeve van serieus onderzoek en publikaties gebruik van willen maken, ook na zijn dood.

De stichting wil ook onderzoek door anderen bevorderen, alsmede een goede voorlichting. In het bestuur hebben naast Dr. Brongersma nog vijf personen zitting.

Voor nadere informatie kan men terecht bij de stichting zelf: Tetterodeweg 1
2051 EE OVERVEEN
tel. 023-254183

Bijdragen en medewerking zijn hoogst welkom, samenwerking wordt graag aanvaard.

BERNARD STICHTING

Eerder was al opgericht de "Bernard Stichting", met als doel het bevorderen van wetenschappelijk onderzoek inzake kinderseksualiteit in de ruimste zin van het woord, het bevorderen van publicatie van de resultaten van dit onderzoek, en van objectieve voorlichting gebaseerd op de resultaten van dit onderzoek. De stichting houdt hiertoe een bibliotheek en een documentatie in stand, waarin persoonlijke en gepubliceerde documenten, fotomateriaal enz. kunnen worden opgenomen. Een van de overwegingen tot het oprichten van de Bernard Stichting is het feit dat dagelijks historisch materiaal wordt vernietigd, zoals brieven, dagboeken, foto's etc., omdat het bezit ervan de eigenaar of anderen in moeilijkheden kan brengen. Toch is het belangrijk dat zulk materiaal niet

verloren gaat, omdat het inzicht geeft in een maatschappelijk niet getolereerd verschijnsel. De Stichting hoopt dan ook in de toekomst persoonlijke verzamelingen in bewaring te mogen krijgen, die anders vernietigd zouden zijn. Het archief heeft een uitdrukkelijk wetenschappelijk doel, en schenkers kunnen desgewenst voorwaarden aan het raadplegen van hun materiaal verbinden, bijvoorbeeld door een periode vast te stellen gedurende welke hun schenking niet geraadpleegd kan worden. De stichting stelt zich internationaal op.

Adres van de Bernard Stichting:
Gijsinglaan 350
3026 BG ROTTERDAM

MÜNCHEN

Een dergelijke stichting, waarvan de doelstellingen ons niet exact bekend zijn, bestaat ook in de Bondsrepubliek Duitsland. Adres: Wolfgang Tomásek, Postfach 152031
D-8000 MÜNCHEN 15, B.R. Duitsland.

DOCUMENTATIEDIENST ANTWERPEN

In België is gevestigd de documentatiedienst van de studiegroep pedofilie Antwerpen, p/a Alfons C. Elsen, Guido Gezellelaan 64
B-3550 HEUSDEN, België

Deze documentatiedienst bezit een uitgebreide verzameling publikaties (boeken, tijdschriften, artikelen), betrekking hebbend op het thema seksualiteit en daarmee verband houdende problemen, en meer bepaald op de "marginale" vormen van seksualiteitsbeleving, waaronder homofilie en pedofilie. De dienst staat open voor iedereen die inzicht wil krijgen in de problematiek met betrekking tot pedofilie, de emancipatie van oudere-jongere relaties, aanverwante probleemvelden zoals juridische aspecten, positie van het kind in de maatschappij, enz. Van tijdschriftartikelen ontvangt men een fotokopie (uitsluitend voor persoonlijke studie of onderzoek), voor boeken geldt een uitleentermijn van vier weken. Slechts de gemaakte verzend- en kopieerkosten worden in rekening gebracht.

ARCHIEF LWGP

Tenslotte bezit de Landelijke Werkgroep Pedofilie/werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties van de NVSH een eigen archief, waarin behalve brochures, artikelen uit kranten en tijdschriften, nota's en notulen, ook enkele boeken zijn opgenomen. Er is een plakboek met krantenknipsels en ander materiaal dat een chronologisch overzicht geeft sinds 1974 van belangrijke gebeurtenissen op het terrein van de werkgroep, van kindbescherming, hulpverlening aan kinderen, strafzaken, etc. Op aanvraag kunnen hieruit fotokopieën worden toegezonden. Het opsturen van krantenknipsels e.d. naar het archief wordt ook erg op prijs gesteld. Het adres is: NVSH

tav. Ben Füss
Postbus 136
2300 AC LEIDEN

BF

De dokumentatiedienst van de Belgische Studiegroep Pedofilie heeft een tijdelijke periode van non-aktiviteit gekend, omdat de verantwoordelijke enige tijd "uit circulatie" werd genomen door de justitie..... De personen die in de maanden april en mei om dokumentatiemateriaal verzocht hebben, hebben dan ook slechts met veel vertraging antwoord ontvangen. Onze verontschuldiging en daarvoor! De toestand heeft zich thans geregulariseerd en de activiteiten van de dokumentatiedienst vinden terug normaal plaats. Een tweede aanvulling op de lijst der beschikbare dokumentatie zal eind juli verschijnen en verkrijgbaar zijn tegen de prijs van f 1,- (+verzendingkosten). Ter herinnering: de volledige literatuurlijst (incl. de twee aanvullingen) kan besteld worden tegen de prijs van f 5,- (+verzendingkosten) op het adres van de Studiegroep Pedofilie, Consciencestraat 46, B-2000 Antwerpen (België), of rechtstreeks bij Dhr. Alfons C. Elsen, Guido Gezellelaan 64, 3550 Heusden (België).

nog meer

SNOEPJES

SNOEPJES, een theaterproduktie over pedofilie, geschreven en geregisseerd door Mieke Lelyveld, komt na haar eerste succesvolle serie van tien voorstellingen in het Waagtheater te Delft in het nieuwe theaterseizoen terug met enkele series in verschillende plaatsen. De volgende voorstellingen zijn reeds vastgelegd:

12-9 t/m 15/9 - Delft 20.00
27/9 t/m 28/9 - Arnhem 20.00
6/10 en 7/10 - Nijmegen 20.30
26/10 en 27/10 - Utrecht 20.00

kaartreserveren:

Waagtheater Delft 015-134150/
141113
Schouwburg Arnhem 085-422741
De Lindenberg
Nijmegen 080-229317
Schouwburg Utrecht 030-310241

De voorstellingen zijn reeds geweest in:

Waagtheater Delft 24 en 25/8
Shaffytheater 30/8 t/m
Amsterdam 1/9

SNOEPJES is naar vorm, inhoud en samenwerking een experimentele theaterproduktie. Door een vijftigtal medewerkers onder professionele begeleiding wordt, d.m.v. toneel (door spelers en kinderen), zang (door kinderkoor en spelers), muziek (van een groot jazzorkest) en film, een unieke vorm van totaaltheater gebracht. Voor het eerst in een dergelijke theaterform het onderwerp pedofilie en de reacties van de "maatschappij" hierop, centraal gesteld. De realisatie van SNOEPJES is mogelijk geworden door een speciale samenwerkingsvorm tussen de Delftse Komodie en de Landelijke Werkgroep Pedofilie van de NVSH.

Zojuist bereikte ons het bericht, dat CRM een eenmalige subsidie van f 5000,- aan SNOEPJES heeft toegekend.

TWEEËRLEI RESPECT

Brongersma voor ARCADIE

Lange tijd hadden organisaties van homofielen de gewoonte, zich af te zetten tegen pedofielen, met de gedachte: "De wereld zou niet zo'n hekel aan ons hebben als er maar niet van die afschuwelijke kerels waren, die kleine jongetjes verleiden." Tegenwoordig is de verhouding over het algemeen veel beter. Voorop gelopen heeft daar bij de Franse homofielenbeweging Arcadie. Zeker opvallend was de keus van de drie sprekers, die ze als redenaars had uitgenodigd bij het feestmaal dat de viering van haar 25-jarig bestaan afsloot. Te weten: senator Caillavet (de man van wie het wetsvoorstel afkomstig is, de leeftijdsgrens voor homoseksuele omgang van 18 op 15 te brengen), de schrijver Roger Peyrefitte ("Les amies particulières", "Notre amour", "La jeunesse d'Alexandre", "Roy") die van zijn pedofiele neigingen nooit een geheim heeft gemaakt en Edward Brongersma. Brongersma benutte de gelegenheid, Arcadie op te roepen tot de strijd voor emancipatie van de kindersexualiteit. Hier volgt de tekst van zijn speech:

Diegenen onder u, mijn beste Franse vrienden, die de moed en het uithoudingsvermogen opbrachten, om mijn artikel in het februari- en maartnummer van uw maandblad te lezen, weten wat voor beslissende waarde ik toeken aan het respect voor de partner, het respect voor diens waardigheid in intieme relaties van welke soort ook. Maar in geschrift en werkelijkheid stuit ik op een merkwaardig en bedroevend wanbegrip als het gaat om die opvatting van "respect", vooral wanneer we het hebben over jeugdige partners, de "nog niet zestienjarigen" (1). Mag ik u daar een paar voorbeelden van geven?

Dit is er dan één. In het Engelse blad "Magpie" schrijft een moeder een heel verstandig en doordacht artikel over kinder-

sexualiteit. Maar op een gegeven ogenblik vraagt ze de pedofielen, respect te tonen voor het recht van het kind om "nee" te zeggen, de seksuele omgang te weigeren. Helemaal eens, mevrouw! Dat is een recht van het kind, zoals het een recht van ieder mens is. Elke pedofiel, die deze naam met ere draagt, zal het geheel met u eens zijn, want een echte pedofiel vindt zijn geluk in het geluk van zijn jonge vriend en niemand is gelukkig, als hij ergens toe gezwongen wordt. Toch vergeet u, mevrouw, de keerzijde van de medaille. Ik kom daar nog op terug.

Eerst een tweede voorbeeld: bij de bespreking van een boek in het januarinummer van Arcadie, haalt Pierre Fontanié de woorden van een vader aan, die pedofilie "een streng te veroordelen afwijking" noemt. Commentaar van Pierre Fontanié: "Wanneer het om respect voor de seksuele vrijheid van het kind ging, zou er geen reden zijn, tegen die uitspraak bezwaar te maken." Maar nee, meneer Fontanié! Er is alle reden om tegen die uitspraak bezwaar te maken, juist vanwege het respect dat we aan de seksuele vrijheid van het kind verschuldigd zijn.

Derde en laatste voorbeeld: verleden jaar oktober heeft een heel populair nederlands televisieprogramma, met twee miljoen kijkers, zich een uur lang bezig gehouden met pedofilie, op een volkomen positieve en constructieve manier. De volgende dag waren de perscommentaren allemaal sympathiek en gunstig, van de communistische krant tot de katholieke pers toe, zonder uitzondering. Tijdens de uitzending konden de toeschouwers vragen stellen per telefoon. Vlak voor het einde vroeg

iemand me: "We spreken dikwijls over de rechten van de mens. Gelooft u niet, meneer Brongersma, dat we ook over de rechten van het kind zouden moeten spreken? En is het geen recht van het kind, dat een volwassene van hem afblijft en zich niet in zijn wereldje mengt?" Ik heb daar dit op geantwoord: "Stellig moeten we over de rechten van het kind spreken. Maar mijn opvatting van die rechten is heel anders dan de uwe. Volgens mij moet het kind zelf beslissen wat het wil. Het kind moet gerespecteerd worden; niet alleen als het zegt: 'Nee raak me niet aan!', maar even goed als het zegt: 'Ja, ik vind het fijn als je me aanraakt.' " Hoe komen we toch aan al die verkeerde en traditionele voorstellingen over de betekenis van seksuele vrijheid? Ik geloof, dat we, wanneer we diep genoeg graven, als uitgangspunt altijd een negatieve voorstelling van de seksualiteit als zodanig zullen vinden. Dat is een onrijpe kijk erop, zoals we die dank zij onze cultuur en onze ellendige seksuele opvoeding nog dikwijls zullen vinden bij pubers. Soms blijft die voortbestaan bij de opgroeiende jeugd en zelfs bij niet weinig volwassenen. Voor hen is de lust iets onreins, iets bevlekkends, iets dat vuil maakt, dat omhoog haalt. Wanneer dit waar is, dan steekt in de seksuele omgang natuurlijk een wezenlijk tekort aan eerbied jegens de partner. Een vrouw, een kind respecteren, betekent in deze opvatting altijd dat je van die "gerespecteerde" persoon afblijft. In die geest spreekt men ook altijd over het respect dat we moeten hebben voor de vrijheid "nee" te zeggen, (het traditionele respect) en vergeet men het respect dat we evenzeer moeten hebben voor de vrijheid "ja" te zeggen (het revolutionaire respect). En met een volkomen miskennis van de feiten, van de werkelijkheid,

kan men zich zelfs niet voorstellen, dat zo'n rein, zo'n "onschuldig" kind ooit zin zou hebben "ja" te zeggen.

-o-o-o-o-

Beste vrienden, Frankrijk heeft in zijn verleden glorieuze ogenblikken gekend, zelfs niet zo weinig. Nu bestaat voor mij de glorie van een volk niet in de eerste plaats uit overwinningen op het slagveld of in de oorlog, in het verslaan van een vijand. De werkelijke, echte, onvergankelijke universele glorie berust veel meer op wat een volk heeft bijgedragen aan het welzijn van de gehele mensheid. En dan is het, naar mijn mening, een van de schitterendste glories van Frankrijk, dat het in Europa het eerste grote land was dat in zijn strafwetboek aan homofielen de vrijheid liet, "ja" te zeggen tegen een partner van hetzelfde geslacht. België, Spanje, Italië, Portugal, Nederland, de landen die hun strafwetboek hebben gevormd naar het Franse model, zijn u grote dank verschuldigd. Nog maar tien of twaalf jaar geleden werden in Duitsland, Engeland en Oostenrijk nog mannen in de gevangenis gegooid omdat ze "ja" hadden gezegd tegen een vriend. Behalve in Schotland en Ierland is in West-Europa een einde gekomen aan deze onderdrukking, omdat Frankrijk is voorgegaan in het afrekenen met vooroordelen en Europa tot betere gedachten heeft gebracht. Toch wordt deze kostelijke vrijheid die van zo'n belang is voor de mens, die vrijheid om naar eigen wil over zijn lichaam te beschikken voor de overgave in liefde, die vrijheid om zich te geven en de ander te ontvangen in vreugde, nog altijd onthouden aan een belangrijke groep in onze samenleving, namelijk de jeugd. De wet ga-

randeert heel stevig haar recht om "nee" te zeggen - en het is uitstekend dat ze dit doet. Maar diezelfde wet ontzegt haar het recht om "ja" te zeggen - en het is onzinnig dat ze dit doet. Dit verbod demonstreert een volledig gebrek aan respect.

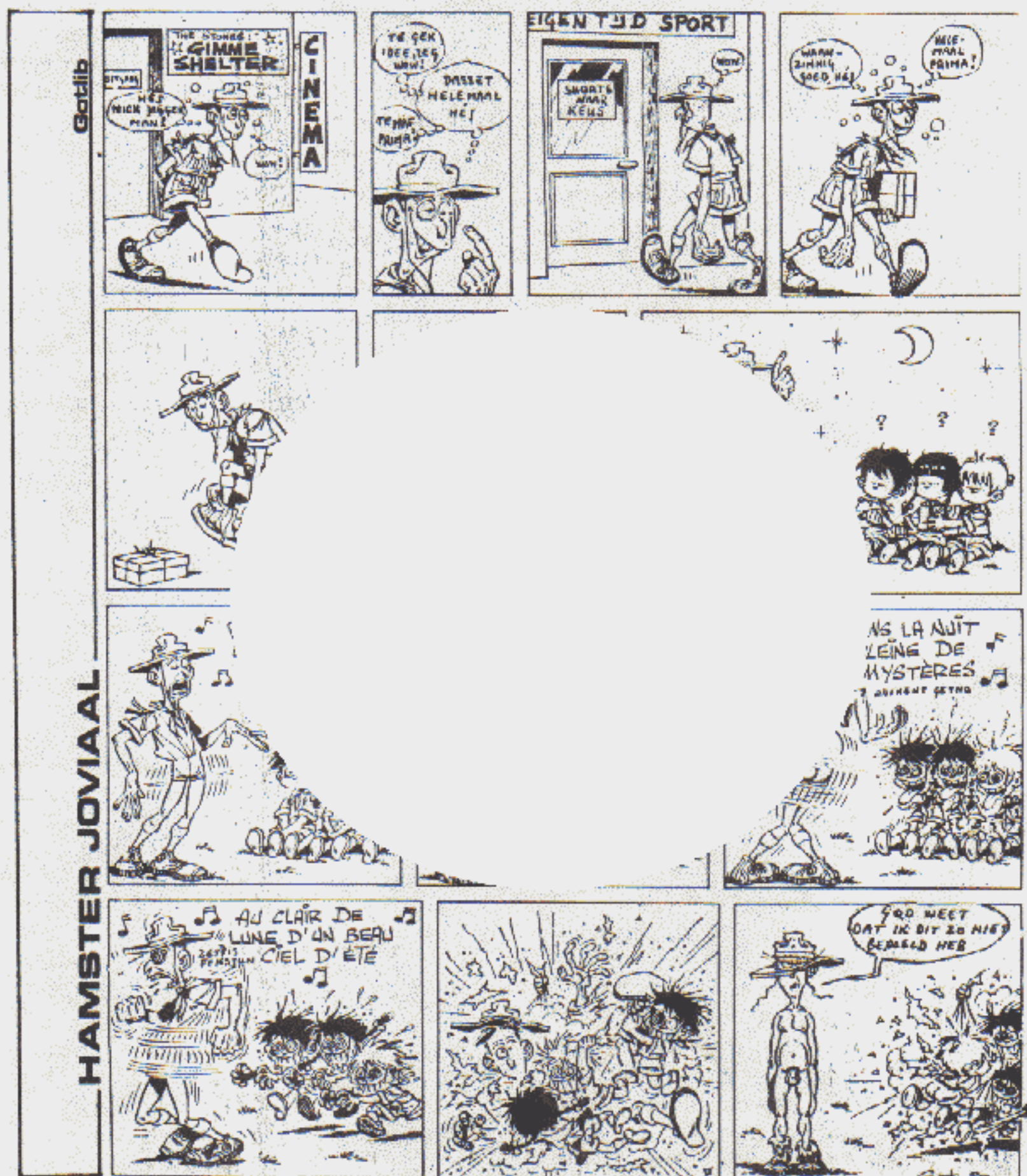
-o-o-o-o-

"Vijfentwintig jaar Arcadie, vijfentwintig jaar werken voor de vrijheid," schreef de heer Blairac terecht. Ik weet dus heel goed dat deze aansporing overbodig is. En zeker hebt u, beste

vriend André Baudry, haar niet nodig. Maar toch wil ik hier aan Arcadie vragen, die strijd voort te zetten en dit werk - zo mogelijk - te voltooien. Gisteren riep uw directeur in zijn toespraak: "Een ja voor de revolutie!" Het "ja" voor de revolutie! Ik vraag u nu, daar een revolutie van te maken voor het "ja". Voor het recht, voor de algemene vrijheid, "ja" te zeggen!

(1)

(1) Titel van een boek van de pedofiel Gabriel Matzneff, die mede aan de eretafel aanzat.

UTRECHT: OPEN AVONDEN, GESPREKSGROEPEN

De AWG Utrecht gaat het komende winterseizoen werken in een andere opzet dan totnogtoe. We hebben steeds naast de werkgroep (de aktieve leden, meestal ongeveer acht mensen) een maandelijkse huiskamerbijeenkomst gehad. Voor deze bijeenkomsten bij iemand thuis werd steeds iedereen uitgenodigd die kontakt had gezocht met de werkgroep en zulke ontmoetingen met (doorgaans) "lotgenoten" wel zag zitten. Dat was op het laatst een lijst van over de dertig mensen en niet zelden werden er meer dan twintig in iemands huiskamer gepraat.

HUISKAMER

Van een centraal gesprekstheema - aanvankelijk de grote kracht van de "huiskamer" kwam zo steeds minder terecht. Ook bij minder goed bezochte bijeenkomsten gold dit euvel. Telkens waren er nieuwe gezichten waaraan men moest wennen en wat voor nieuw ingekomenen aantrekkelijke onderwerpen waren, was voor de "oude hap" doorgaans voor de zoveelste maal herkauwen van allang verwerkte zaken.

OPEN AVOND

In januari, maart en mei van dit jaar hebben we een open avond in het NVSH Infocentrum (Wittevrouwensingel 100) gehouden. Pas de laatste van deze experimentele serie kwam nabij aan het idee wat we ervan hadden: vrijblijvend praten en kontakten leggen rond de thematiek van de seksualiteit van en met kinderen. Iedereen komt en gaat wanneer hij of zij dat zelf wil, behalve de dames en de mensen die beschikbaar voor instapgesprekken met nieuwkomers die daar prijs op stellen. In mei waren er ook - op initiatief van twee werkgroepsleden - enkele kinderen aanwezig. Dit experiment binnen het experiment viel goed bij zowel de kinderen als de andere aanwezigen,

en is dan ook vatbaar voor voortzetting. Wel zal op de een of andere wijze duidelijk gemaakt moeten worden, dat deze kinderen steeds met iemand meekomen en dus niet zijn om kontakt mee te leggen; het is geen flipperhal.

GESPREKSGROEP

Natuurlijk zijn er ook mensen die behoefte hebben aan een minder vrijblijvend gesprek, met een aantal mensen. Dit zijn vooral degenen die juist begonnen zijn met anderen te praten over hun ideeën en gevoelens. Voor hen starten we in september met een gespreksgroep (wellicht worden het er twee) geleid door twee werkgroepsleden en met maximaal tien deelnemers. Zo'n groep houdt een serie kringgesprekken en stelt zelf vast met welke frequentie ze dat doen en hoe groot de serie wordt - maar in elk geval voor onbepaalde tijd.

DATA

Voor de Utrechtse open avonden. In 1979 elke tweede zaterdag van de maand (8 september, 13 oktober, 10 november, 8 december); in 1980 elke tweede vrijdag van de maand (11 januari enz.)

Gorrit Goslinga.

Kindertelefoon

Ik vind het fijn dat er een kindertelefoon is. Ik hoef, denk ik, nooit op te bellen, want ik kan alles met mijn ouders bespreken. Maar voor kinderen waarvan de ouders steeds ruzie hebben is dit vaak de uitkomst. Ik hoop dat de kindertelefoon veel kinderen zal kunnen helpen.

Heidi de Kwant, 11 jaar uit Haarlem.

Galerie de Kameleon

het Haagje 26 Hoogeveen

tel: 05280-73206

...de kenners
komen kunst
verkennen!

... voor iedereen z'n
bijzondere smaak ...

ook voor jou is er
iets te zien!

de galeriehouders geeft 10%
korting aan NIKS-lezers.

centra voor HULPVERLENING VLAANDEREN

De Belgische Studiegroep Pedofilie heeft sedert enige maanden een nieuw initiatief aan haar activiteiten toegevoegd; opgericht werd een permanentiedienst, die het opnemen van persoonlijk contact met medewerkers van de studiegroep mogelijk maakt. Het functioneren van de permanentiedienst werd onder meer mogelijk gemaakt door de medewerking van de CGSO (Belgische tegenhanger NVSH - Centrum voor Gezinsplanning en Sexuele Opvoeding) waarvan 8 centra in België gevestigd zijn. Tot voor kort was slechts schriftelijk contact mogelijk met de studiegroep, welke situatie bepaalde nadelen met zich meebracht; het verplichtte pedofielen schriftelijk contact op te nemen, terwijl het vaak moeilijk is, gevoelens, problematiek onder woorden te brengen en knelpunten aan te geven. Uiteraard was dit een rem op een degelijke hulpverlening. Ook moesten pedofielen onmiddellijk hun identiteit (i.v.b. met het beantwoorden van de brief) prijsgeven, wat voor velen een te hoge drempel is, hoewel de studiegroep uiteraard de uiterste diskretie betracht en geen enkele buitenstaander ooit wordt ingelicht over de identiteit van de hulpvragers. Tenslotte het door de hulpvragers vaak niet vrij kunnen ontvangen van post. Functie permanentie: De eerstelijns hulpverlening, gericht op het situeren van de kern van de problemen en het zonedig doorverwijzen naar gespecialiseerde hulpverleners zoals o.m. psychologen, juristen enz. Uit de enkele maanden ervaring die we nu met de permanentiedienst hebben, dat sommige bezoekers geen specifieke hulpvorm zoeken, maar

bij positief ingestelde personen hun hart willen luchten. De openingsuren zijn helaas nog zeer beperkt. Uitbreiding naar ander CGSO-centra zou wenselijk en misschien in de toekomst zelfs mogelijk worden; contacten daartoe zijn reeds gelegd met de centra in Gent, Hasselt en Kortrijk. Voorwaarde is tevens, dat het aantal medewerkers van de Studiegroep aanzienlijk uitgebreid kan worden. Helaas valt Wallonië (Zuid-België) ook nog steeds buiten het aktieterrein van de studiegroep. Het oprichten van een franstalige zustervereniging zou dan ook wenselijk zijn.

Plaatsen en openingstijden van de permanentiediensten:

Brussel, Moutstraat (rue de La Braie) 5, elke vierde zaterdag van de maand, van 15 tot 17 uur;

Antwerpen, Arthur Goemaerelei 4, elke tweede vrijdag van de maand, van 19 tot 21 uur.

Hieronder: Illustratie uit de collectie „Drie jaar aanwinsten“ te zien in het Rijksmuseum Meermanno-Westreenianum, in Den Haag.

het afscheid

Het is de laatste dag van mijn reis naar het verre Oosten. Vanmiddag moet ik dit land weer verlaten, vaarwel zeggen aan die prachtige natuur, aan die witte stranden onder de palmen, aan die vriendelijke mensen met hun vlotte glimlach. De vriend met wie ik de afgelopen weken hier heb doorgebracht is vannacht alweer naar zijn land vertrokken. Iemand klopt aan mijn deur. Een jongen komt binnen. Zoals gewoonlijk wenst hij mij goedemorgen in zijn moedertaal, maar terwijl zijn stem de andere dagen vrolijk klonk en hij dan met een sierlijk gebaar mijn uitgestrekte hand aan zijn lippen bracht en daarna tegen zijn voorhoofd drukte, is de klank nu dof. En meteen barst hij in snikken uit, troosteloos. Ik wijs hem naar de bank en ga naast hem zitten, mijn arm om zijn schouders. Lange tijd blijven we zo, zonder iets te zeggen. Dan begin ik te spreken. "Zes weken geleden liep je op straat, te wachten op een bus. Je bent een vreemdeling tegengekomen, die je aankeek en "hallo" tegen je zei. Jij hebt met een "hallo" geantwoord. Toen ben je met hem in gesprek gekomen, je bent met hem meegegaan naar zijn hotelkamer en jullie zijn samen naar bed gegaan. Die vreemdeling was mijn vriend. Als je vijf minuten vroeger of vijf minuten later door die straat gekomen was, had je hem nooit gekend. Dan stond je op dit ogenblik in de rijstvelden te werken, of je bracht eieren naar de markt zoals je dat de laatste jaren deed. Dan zou je nu niet zitten te huilen; je zou het verdriet niet hebben gekend, waarom je nu zit te snikken. Maar dan had je ook nooit de liefde gekend, die uit deze ontmoeting is gegroeid. In het begin was het vooral een lichamelijke liefde die jullie bijeenhield: een intens weder-

zijds genot. Geleidelijk aan is jullie genegenheid van beide kanten verdiept en versterkt. Jullie begonnen allebei belangstelling te krijgen voor elkaars leven, de omstandigheden van ieders bestaan. Mijn vriend heeft je verteld over zijn land, zijn beroep, zijn stad waar het leven zo helemaal anders is als hier. Jij hebt hem verteld van de armoede in je dorp, van een vader die je nooit gekend hebt, van een stiefvader die je sloeg en mishandelde, tot hij twee jaar geleden door een beroerte geheel werd verlamd. Die verlamming verlostte je van zijn slagen, maar het gevolg was dat je van school moest om voortaan de kost voor je ouders te verdienen op de rijstvelden en op de markt. En dat deed je verdriet, want je ging graag naar school: je wilde graag leren en je had prijzen gewonnen als de beste van je klas. Je kon gedichten voordragen, niet als een kleine jongen die versjes opzegt, maar met de gebaren en de stembuiging van een kunstenaar. Je hebt voor ons gedanst met alle lenigheid en kracht van je mooie gespierde lichaam. Je hebt ons volkslegenden verteld, fabels over dieren en je hebt ons de pracht beschreven van de geheimzinnige tropische nachten bij de rivier, als de dieren uit hun schuilplaatsen komen en de sterren helderder stralen dan ze ooit in onze kille landen doen. Mijn vriend heeft voor jou de voorzienigheid gespeeld. Hij heeft je versleten kleren vervangen door broeken en shirts waarmee je je graag op straat vertoonde, terwijl je jezelf vroeger liever wat achteraf hield. Toen je jezelf zo in de spiegel zag, heb je gedanst van plezier, zo blij was je ermee. Je bent op al onze tochten meegegaan op de boot, in de auto, met de vliegtuigmachine. Je hebt heel wat van de schoonheden en de historische plaatsen van je land met ons bezocht; je wou alles zien en leren kennen. Je was steeds een aardige en prettige reis

genoot en we hebben dikwijls samen gelachen. Je hebt de geweldigste weken van je leven met ons doorgebracht, goed gevoed, goed verzorgd en zonder zorgen voor de dag van morgen. Tenslotte heeft mijn vriend je ouders opgezocht. Hij heeft met hen gepraat. Hij heeft ook overlegd met de directrice van de school waar je vroeger heenging. Na de vakantie zul je er nu weer terug komen om verder te leren. En mijn vriend heeft het ook zo geregeld, dat je daar elke dag twee keer te eten krijgt. Daarna heeft hij nog gepraat met de directrice van de bank in het dorp. Je hebt nu een eigen rekening en genoeg geld om een eigen winkeltje op de markt te huren, zodat je in de vakantie en op vrije middagen wat geld kunt verdienen voor je moeder. Nu ben je verdrietig, want mijn vriend is weggegaan en het zal wel een jaar duren voordat je hem weer kunt zien. Ik zeg nog eens: als je hem nooit ontmoet had, zou je op dit ogenblik niet gelukkig en niet ongelukkig geweest zijn. Nu ben je ongelukkig omdat je de liefde hebt leren kennen. Dat is de prijs, die de grote Heer van alle leven van ons eist. We hebben de keus: we kunnen hele maal voor onszelf leven, zonder gehechtheid en zonder liefde, zonder hoogtepunten en dieptepunten, zonder vreugde en verdriet; of we kunnen leven met anderen, met vriendschap, met liefde, de toppen beklimmen, de vreugde kennen, de vervoering. Dat is pas waarlijk leven, maar je moet er wel een prijs voor betalen: je wordt verlaten, iemand gaat weg, er komt een afscheid, er is een breuk, een val. Er is die pijn, dat verdriet, waarom je nu moet huilen."

Dit is wat ik tegen die jongen heb gezegd. Hij heeft me gekust en toen is hij weggegaan, terneergeslagen, met hangend

hoofd. Misschien voelt de een of andere lezer zich onaangenaam geschokt door zo'n verhouding tussen een man en een kind. Tot troost kan ik hem dan dan zeggen, dat dit alles zich heeft afgespeeld in een land heel ver van hier, in een land dat veel primitiever is dan het onze. Bij ons komt het natuurlijk niet voor dat kinderen door hun ouders worden mishandeld; we hebben hier ook geen verwaarloosde kinderen en het is ondenkbaar, dat ooit een jongen behoefte zou voelen aan de genegenheid van iemand buiten zijn familie, van een volwassen vriend die zich om hem bekomert. Er zijn hier ook geen jongens die in hun puberteitsjaren een brandend verlangen hebben naar meer intimiteit met iemand anders dan hun vader. Jammer genoeg zijn er nog wel steeds pedofielen, met hun neiging van kinderen te houden, ze te liefkozen, ze te verzorgen en ze te beschermen. Maar onze samenleving weet op alles raad en heeft ook daarvoor een oplossing gevonden: de gevangenis. We hebben goede wetten, nietwaar?

E. Brongersma

(Dit artikeltje is verschenen in het bulletin "Ilia" van het "Centrum van Christus de Bevrijder" - inlichtings- en hulpcentrum voor seksuele minderheden te Parijs, als inleiding op een voordracht over pedofilie, die de schrijver daar gehouden heeft. Het was de eerste maal in het driejarig bestaan van dit Centrum, dat daar het thema pedofilie aan de orde werd gesteld. Bij een discussie na de lezing vertelde een van de toehoorders dat hij het grootste deel van zijn leven had doorgebracht in een land in Midden-Afrika. Veel van de missionarissen die daar werkten hadden een negerjongen als intiem vriendje. Dat waren de jongens die het maatschappelijk het verst brachten. Tegenwoordig vormen zij de politiek en cultureel leidende groep in hun land.)

Op 22, 23 en 24 september 1979 vond in Oslo een internationale conferentie plaats, georganiseerd door de werkgroep pedofilie van Noorwegen (NAFP). Aanwezig waren 35 à 40 afgevaardigden uit verschillende landen en onder de aanwezigen was het vrouwelijke noorse parlamentslid Wenche Lowzow Høre. Als sprekers traden op Lektor Jan-Edgar Rekustad (NAFP), de psycholoog Thore Langfeldt (schoolpsychologische dienst, Oslo), Dr.F. Bernard (NVSH/LWGP, DSAP e.V., GFSS, DGfS, CSC) en Tom O'Carroll (PIE, Engeland). Hoofdtrema van de conferentie was de wetgeving. Tevens vond er een persconferentie plaats, ook een vertegenwoordiger van de noorse televisie was aanwezig. De kranten reageerden positief (o.a. Arbeiderbladet en Morgenbladet). Na het zeer geslaagde congres werd een internationale vereniging opgericht onder de naam 'Amnesty for Child Sexuality', met het doel druk uit te oefenen op regeringen hun wetgevingen te veranderen in overeenstemming met de uitkomsten van modern sexuologisch onderzoek. In het bestuur zitten o.a. Lektor Jan-Edgar Rekustad (Noorwegen) en Dr.F. Bernard (Nederland). In een volgend nummer van NIKS zal hierop nader worden ingegaan.

Van 12 tot 15 september 1979 zal in Londen het tweede internationale congres 'on Child Abuse and Neglect' plaatsvinden. Het ligt in de bedoeling ook pedofilie te bespreken.

Op grond van zijn sexuologische research is Dr.F. Bernard toegelaten als lid van de 'Deutsche Gesellschaft für Sexualforschung' (voorzitter is Prof.Dr.med.Volkmar Sigusch, Frankfurt a/M).

In juni verscheen het belangrijke boek 'Love and Attraction', onder redactie van Prof.Dr.Mark Cook en Prof.Dr.Glenn Wilson. Daarin zijn opgenomen meer dan honderd voordrachten, gehouden tijdens het gelijknamige congres in Swansea 1977. Dit standaardwerk over seksualiteit, waarin onder meer de kindersexualiteit en pedofilie uitvoeriger behandeld worden, verscheen bij Pergamon Press (Oxford, New York, Toronto, Sydney, Paris, Frankfurt). Het omvat ca. 560 bladzijden (groot formaat). De prijs bedraagt 50 US dollar.

In september 1977 verschijnt bij PÄD EXTRA Buchverlag (Kölnerstraße 70, in Frankfurt am Main) een boek onder de titel 'Sexualität und Gewalt' (seksualiteit en geweld). Hierin zijn opgenomen de lezingen die gehouden werden over pedofilie en kindersexualiteit tijdens het congres in Königswinter van de 'Gesellschaft zur Förderung Sozialwissenschaftlicher Sexualforschung' (Düsseldorf).

Sinds kort bestaat er een internationaal geïllustreerd tijdschrift in de engelse taal, dat uitgegeven wordt in Amsterdam. Het heet PAN a magazine about boy-love. Een jaarabonnement kost F 30,-- (vijf nummers). Verdere inlichtingen: postbus 3496, 1001 AG Amsterdam.

De 'Deutsche Studien- und Arbeitsgemeinschaft Pädophilie e.V.' organiseert regelmatig bijeenkomsten in de Bondsrepubliek Duitsland, meestal in Krefeld. Deze bijeenkomsten worden steeds aangekondigd in de DSAP-Rundbrief (abonnement DM 36,-- per jaar, acht nummers). Alle inlichtingen: Postfach 3236, Krefeld, Bundesrepublik Deutschland.

In december 1979 wordt in Mexico-City een internationaal sexuologen congres gehouden. Nadere inlichtingen zijn bij de redactie van NIKS te verkrijgen.

adressen:

Landelijke Werkgroep:

N.V.S.H. Landelijke Werkgroep Pedofilie
werkgroep tot emancipatie van oudere-jongere relaties

NVSH-LWGP
Postbus 132
5240 AC ROSMALEN

NVSH:

N.V.S.H. Verenigingskantoor Postbus 64, Den Haag tel. 070-469709

N.V.S.H. telefonische hulpdienst tel. 070-600010

S.O.S. telefoon voor kinderen

elke dag van 4 uur 's middags tot 8 uur 's avonds 020 - 224455

Afdelingswerkgroepen:

Amsterdam	Blauwburgwal 1-9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Krintzingerstraat 77
Maatsricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Koningin Emmaplein 1
Tilburg	Postbus 1251
Utrecht	Wittevrouwensingel 100
Venlo	Hogeschoorweg 81

Overige contactadressen:

Bergen op Zoom	Postbus 663
Leiden	B. Füss, Postbus 136
Tiel	St. Agnietenstraat 19
Zeetermeer	Postbus 540

België:

Antwerpen	Studiegroep Pedofilie, Volkshogeschool Elcker-Ik Consciencestraat 46, 2000 Antwerpen
Leuven	Studiegroep Pedofilie, College De Valk Tiensestraat 41, 3000 Leuven

Duitsland:

Düsseldorf	DSAP (Deutsche Studien- und Arbeitsgemeinschaft Pädophilie), Postfach 3236, 4150 KREFELD
------------	---

Zwitserland:

Bern	SAP (Schweizerische Arbeitsgemeinschaft Pädophilie) Postfach 138, CH-3000 BERN 9
------	---